

Buta Kata

Eccer volt, hol nem vót, hetedhét országon is túl vót, még az Óperenciás tengeren is túl, nagyon messze, vót egy Buta Kata. Hát, Buta Kata meg az ura együtt éltek. Hát, elment szántanyi az ember. Aszongya, hogy:

– Kata! Mire hazajövök, nekem főzzé’!

Hát, úgysis tette Kata, hogy főz. Feltette a kolbászt sülnyi.

– No – aszongya –, mé’ hozok fel a pincébő’ neki hozzá bort.

Lement a pincébe, ugye a kolbászt meg otthagya a sparihéton. Hogy otthagya, eccer eszibe jut, hogy a kolbász meg a sparihéton maradt.

– Húú! – aszongya.

Felszaladt, hogy me’ ne égjen. Mikor felszalad, a gumit meg a hordóba’ hagyta, hogy húzta a bort. Hát igaze, amme’ kifutott, mind kiment a bor. Heej, vót nagy gondba’ úgye, hogy hát má’ a bor is kifutott. Hát, a kolbász elégett. No míg ő odalá’ bajlódott evvel a hordóval, egy zsák nullás liszt meg ott vót neki a sarokba’.

– No – aszongya –, micsináljak véle?

Szétseprette a bort a pince alján, leszórta lisztvel.

– No – aszongya –, olyan szép lett, megöröl neki az uram, hogy milyen szép.

Mémeg ő odalá’ evvel foglalkozott, a rablók me’ bementek a házba’, a pézt me’ mind elvitték. Hát, hazagyön az ura szántásró’, aszongya:

– Kata, főzté’-e?

– Hát – aszongya – főztem én ember, de úgy jártam, hogy a kolbász elégett, a bor me’ kiment. De gyere csak le a pincébe, minyő szép lett a pince! – aszongya.

No hát az ember hát hogyne haragudott vóna má’ igaze, mikor má’ a bor is kiment, kolbász is elégett. Hát, de hogy a pézt is elvitték a rablók.

– Na – aszongya –, akkor gyerink most má’ utána, hogy ha utóérnénk! Hát, mentek is ők ára fel a dinnyefődnek, ki amárja Pogányvár felé.

Mikor jó’ kiérnek, má’ majd a Pogányvárho’, aszongya, hogy:

– Kata, hoztá’-e ennyi?

Aszongya, hogy:

– Hoztam én ember, de ez az út úgy me’ vót má’ repedezve, oszt a vajjal bekenegtettem, hogy ne legyék olyan repedt az út – aszongya – érre

kifelé. A kenyér me' má' nehéz vót, azt me' bekarítottam vissza a dинnyefődre.

– Nohát Kata, ezt má' meccsinátad! – Aszongya: – Az ajtót bezártad-e, mikor elgyötté'?

Aszongya, hogy:

– Hát, azt nem zártam be.

Hát, mondja neki az ember, hogy:

– Mennyé' akkor vissza, oszt zárd be az ajtót!

Vissza is gyött Kata, hát ő me' mit tett, felkötötte a hátára az ajtót, oszt vitte azt is utána. Mikor kiér a laposra, a Pogányvár felé, hát akkor látja, hogy hát itt gyön Kata, az ajtó meg a hátán.

– Jaj te Kata, hát micsinátá' má' memme'?

De má' ott rájok esteledett. Na, este lett. Hát, hogy van má', micsináljonak, hova legyenek? Fétek a rablóktó', felmentek egy nagy fa tetejibe. Hát igaze Kata vitte ő oda is az ajtót, fel magával a hátán. Felvitte. Hát, mikor ott vannak má' soká', hát eccer itt telepednek a fa alá a rablók, oszt raktak egy nagy-nagy tüzet a fa alatt. Nohát oszt ők otténg tüzeltek, ők me' fent má' igaze szepegen laktak, hogy mi lesz má' ővélek ott odafel. Hát, elkezdik, hogy no most má' messzámllálják a pézt, hogy mennyit loptak. Azt mondja, az egyik, hogy:

– No, kiraboltuk az ajnácskői bankot is – aszongya –, füleki bankot is, hát má' van sok pénzünk.

Hát, ahogy ők ezt ott számlálgatják, hát az asszonra me' ráért a pisílés.

Aszongya, hogy:

– Ember, má' nekem muszaj pisilnyi.

Aszongya az ember, hogy:

– Azt má' ne, mer' akkor itt ütnek agyon. Hát a rablók eszreveszik, hogy itt vagyunk.

Hát, az asszon' má' nem tudta visszatartanyi, kiengedte. Aszongyák a rablók, hogy:

– A, má' hull a harmat, hajnalogyik! Má' majd virad – aszongya –, mer' má' harmat hull – pezsgett a tűzön, igaze.

Hát, ahogy eztet ő elintézte, aszongya, hogy:

– Te ember, de má' nem birom az ajtót tartani.

Aszongya, hogy:

– Hát, má' azt muszaj tartanod! Tartsad!

Nem bánta az asszony, zussz le közéjek a tűzre, le az ajtót a rablók közé. Hőőj, a rablók megijedtek. Be árra az Ördög Jánostó' beugrostak, hú, kinek kezi, kinek lába eltörött, és akkor má' ők onnan menekültek. Hát, vártak, vártak egy kicsit a fa tetejibe', hát nem gyött vissza senki. Rájok viradt, a sok-sok péz ott maradt, ahogy igaze számláták. Ott maradt a sok péz a tűz mellett. Így hát ők nagyon szerencsés lettek, mer' a pézt összeszedték, semmi hiányok nem lett igaze, mer' vót má' sok pézik is. Így akkor ők elgyöttek haza.

Hát így Buta Katának így vót a történeti, és akkor szerencsések lettek, mer' meggazdagodtak. Ennyi vót, de csak mese vót, ez igaz nem vót. No, így vót.